

Список використаних джерел:

1. Вербицкий А. А. Игровые формы контекстного обучения / А. А. Вербицкий. – М. : Знание, 1993. – 95 с.
2. Кондрашова Л. В. Высшая педагогическая школа и Болонский процесс: реалии и перспективы / Л. В. Кондрашова. – Кривой Рог : КГПУ, 2007. – 474 с.
3. Рубинштейн С. Л. Основы общей психологии / Л. С. Рубинштейн. – СПб. : Питер, 2002. – 720 с.
4. Яблонська Т. М. Модель рольової перспективи в стратегії підвищення якості педагогічної підготовки майбутніх учителів-філологів / Т. М. Яблонська // Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К.Д.Ушинського : зб. наук. пр. – Одеса, 2012. – Вип. 11–12. – С. 103–113.

Ісакова І.В.*магістрант,**Ізмаїльський державний гуманітарний університет***ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРОБЛЕМИ КОМПЕТЕНТНОСТІ КЕРІВНИКІВ
ІНКЛЮЗИВНИХ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ**

Загально визначено науковцями, що важливим аспектом побудови демократичного суспільства та гуманізації соціуму в Україні є забезпечення прав дітей дошкільного віку, які мають особливі потреби на отримання якісних освітніх послуг (І. Бех, А. Колупаєва, І. Луценко, В. Статнік та інші).

Це сприятиме як корекційній допомозі дітям з особливими освітніми потребами, так і їх соціалізації в суспільстві. Адже саме в дошкільному віці досягає найкращих результатів корекція вад дитини. [В. Статнік. Спеціальний ДНЗ: від функціонування до розвитку // Практика управління дошкільним закладом. – 2017. – № 8. – С. 18] Спілкуючись один з одним з раннього дитинства, діти з особливими освітніми потребами легше адаптуються в колективі зі здоровими дітьми, а здорові діти особливості дітей з вадами не сприймають як щось надзвичайне. Творчі педагоги інклюзивних дошкільних навчальних закладів довели важливість формувати позитивну соціальну атмосферу в дитячому колективі, виховувати взаємоповагу між дітьми, вчити здорових дітей з розумінням та толерантністю ставитися до дітей з особливими освітніми потребами. [В. Статнік. Спеціальний ДНЗ: від функціонування до розвитку // Практика управління дошкільним закладом. – 2017. – № 8. – С. 19] Дійсно, це надає змогу дітям з вадами краще підготуватися до умов реального життя, приймати участь у різних видах діяльності і, що дуже важливо – діти з особливими освітніми потребами зможуть максимально адаптуватися в суспільстві, стати його рівноправними членами та будуть сприйняті суспільством.

Наш досвід засвідчує, що головною перевагою інклюзивної освіти є і те, що сім'я дитини з особливими освітніми потребами зможе приймати активну участь у процесі її виховання та навчання, оскільки батьки краще розумітимуть проблему розвитку своїх дітей. Це сприятиме правильному типу сімейного виховання та запобігатиме соціальній депривації.

Спираючись на власний досвід, хочеться наголосити на тому, що розвиток інклюзії є дуже важливим аспектом сьогодення. Роки педагогічної практики в загальноосвітньому ДНЗ свідчать про необхідність інклюзивної освіти в сучасному суспільстві.

З раннього віку дівчинка, хворіючи на дитячий церебральний параліч нижніх кінцівок, відвідувала загальноосвітній ДНЗ. Дитина добре адаптувалася в колективі, користувалася повагою з боку однокласників, показувала блискучі результати в засвоєнні програми ДНЗ, в розвитку комунікативних якостей. Попри те, що з раннього дитинства дівчинка знаходилася в «групі ризику» по виникненню соціальної депривації, спілкування зі здоровими дітьми, сприйняття ними дівчинки, як повноцінного члена колективу, правильний тип сімейного виховання та своєчасно надана спеціалізована допомога дали змогу дитині повністю розкрити свій потенціал, свої здібності та жити повноцінним життям.

Але варто зазначити, що включення таких дітей до загальноосвітньої групи ДНЗ потребує наявності асистента вихователя, який зможе необхідну кількість часу в необхідний момент приділити саме цій дитині. За наказом Міністерства освіти і науки України від 04.11.2010 року № 1055 в інклюзивній групі передбачено посаду асистента вихователя.

На III Міжнародній науково-практичній конференції Російської Федерації «Інклюзивное образование: результаты, опыт и перспективы» (24–26 червня 2015 року) розглядалося питання розвитку інклюзивної освіти в Росії. Було зазначено, що проблему становить неготовність загальноосвітніх навчальних закладів приймати дітей з особливими освітніми потребами. Тому що для інклюзивного навчання необхідно побудувати спеціальні умови та отримати додаткові знання педагогам.

Водночас зазначимо, що включаючи інклюзивну освіту у загальноосвітні дошкільні навчальні заклади, важливо щоб вихователі отримали спеціальну підготовку.

З огляду на вище зазначене актуалізується, з одного боку, здатність керівника ДНЗ створити команду однодумців щодо виключного значення інклюзії у дошкільному навчальному закладі, а, з іншого – його обізнаність у поетапному розгортанні стратегії діяльності закладу як соціальної інституції.

Нашу увагу привернули дослідження, в яких безпосередньо осмислюється напрацювання практиків в аспекті успішного запровадження інклюзивної освіти у ДНЗ [І. Луценко Запровадження інклюзивної освіти у дошкільних навчальних закладах// Практика управління дошкільним закладом. – 2016. – № 1. – С. 6-9] Науковці (зокрема, І. Луценко) стверджують про доречність зосередження уваги на таких аспектах:

- комплектування інклюзивних груп, де головне наповнюваність груп та вікова своєрідність дитини;
- документація, яка визначає підстави для зарахування дитини до інклюзивної групи (довідка, дільничного лікаря, заява батьків тощо);
- конкретика протипоказання для прийому дитини до інклюзивної групи (йдеться про захворювання та порушення функції організму та ін.);
- розроблення індивідуальної програми розвитку, до якої залучаються не лише вихователі, а й вихователь – методист, асистент вихователя, медична сестра, практичний психолог, вчитель-дефектолог.

Нам видається цікавим досвід, що склався у відчизняних інклюзивних ДНЗ щодо розділів індивідуальної програми розвитку дитини з особливими потребами [І. Луценко Запровадження інклюзивної освіти у дошкільних навчальних закладах // Практика управління дошкільним закладом. – 2016. – № 1. – С. 9–11]; Тут принципово важливі не лише ресурси освітніх послуг, а й види діяльності асистента вихователя та асистента дитини.

Для керівника ДНЗ, який спроможний творчо врахувати здобутки інклюзивної освіти, значною є його компетентність у питаннях визначення заходів, спрямованих на створення у закладі інклюзивного простору.

Йдеться про дотримання відповідних принципів (гуманізму, дитиноцентризму, використання технологій педагогічної логістики, природовідповідності та ін.), а також про просвітницьку діяльність у соціумі. Привертає увагу [В. Статнік. Спеціальний ДНЗ: від функціонування до розвитку // Практика управління дошкільним закладом. – 2017. – № 8. – С. 23] щодо технологічних станів модернізації навчальних закладів: розробка методик і технологій реалізації кожного модуля, реалізація модулів, організація семінарів і тренінгів за модулями тощо.

Перспективи подальшого наукового пошуку ми пов'язуємо з розробкою і впровадженням педагогічних умов створення інклюзивного освітнього простору дошкільнят.

Список використаних джерел:

1. Статнік В. Спеціальний ДНЗ: від функціонування до розвитку // Практика управління дошкільним закладом. – 2017. – № 8. – С. 18.
2. Статнік В. Спеціальний ДНЗ: від функціонування до розвитку // Практика управління дошкільним закладом. – 2017. – № 8. – С. 19.
3. Луценко І. Запровадження інклюзивної освіти у дошкільних навчальних закладах // Практика управління дошкільним закладом. – 2016. – № 1. – С. 6- 9.
4. Луценко І. Запровадження інклюзивної освіти у дошкільних навчальних закладах // Практика управління дошкільним закладом. – 2016. – № 1. – С. 9- 11.
5. Статнік В. Спеціальний ДНЗ: від функціонування до розвитку // Практика управління дошкільним закладом. – 2017. – № 8. – С. 23.